

ANTONIUS

"Au, lelijkerds! Moeten jullie mij weer hebben?"

Verschrikt kijken Mieke en Anton naar hun moeder, die boos op haar linkerarm slaat.

Ze zijn door een kleine poort de hof van een kasteel in het zuiden van Frankrijk binnengekomen. Het is eigenlijk een binnentuin, midden tussen de gebouwen van het enorme kasteelcomplex dat ze bezichtigen. Andere bezoekers zijn er niet. Ze hebben al vier grote kamers gezien, volgestouwd met antieke meubels, snuisterijen en schilderijen. Ineens was er het poortje naar de hof. Toen ze er doorheen liepen, de tuin in, wemelde het daar ineens van de muggen. Eén zo'n mug heeft het op moeder voorzien. Stak haar tweemaal in de pols. "Kijk, de pols wordt helemaal dik", ziet Mieke. Dat is altijd zo als moeder gestoken wordt. Vader haalt een stift azaron uit zijn rugzak. "Doe je horloge maar even af", zegt hij. Dan wrijft hij met de stift op de muggenbulten.

Later lopen ze weer verder door de zalen van het kasteel. Ze komen ook bij de donjon. Een oude gevechtstoren. Via een wenteltrap klimmen ze naar boven. Onderweg naar boven kijken ze door een smal raampje naar buiten. Mooi! Het golvende heuvelland van deze streek in Frankrijk strekt zich wijd voor hen uit: bossen, graanvelden, hier en daar een boerderij, wijngaarden....

Op de trans van de toren blijven ze lang kijken. Onder hen zien ze de gebouwen van het kasteel. Vandaar kronkelt een smalle weg omlaag. De zon prikt ook. Het is warm.

"Kom, we gaan", zegt vader. Hij wil de kapel nog bekijken. Bij het kasteel hoort een klein kerkje. Naast de binnenhof.

Ze stoten de kerkdeur open. In de kapel is het een beetje donker. De ramen zijn voorzien van gebrandschilderde vensters met mooie kleuren, rood, blauw, groen. In elk raam zien je dezelfde figuur.

"Wie is die man, die je telkens ziet?", vraagt Anton aan zijn vader. Die lacht even en zegt dan: "Dat is jouw naamgenoot, Antonius. Antonius was een monnik in Egypte in de 4e eeuw na Christus. Een bijzondere man. Hij woonde heel eenzaam in een klein hutje. Een kluis. Zo iemand noemt men dan ook een kluzenaar".

Nu zien Mieke en Anton ook een marmeren beeld van hem. "St. Antoine" staat er onder gebeiteld.

Als ze uit de koele kasteelkamers buiten komen, slaat de warmte als een omslagdoek om hen heen.

"Heb je nog pijn, mam?", vraagt Mieke. "Nee hoor, het prikt gelukkig niet meer zo", antwoordt deze.

Ze lopen naar de wachtende auto.

Vader haalt een grote fles mineraalwater tevoorschijn uit de koelbox. Ze drinken gulzig. De warmte en het beklimmen van de toren heeft hen nogal dorstig gemaakt. Moeder deelt koeken uit. Ze zitten in het gras. Gezellig toch.

Het gezin is al langer dan een week in Frankrijk met vakantie. Ze kamperen op een kleine, knusse camping, vlak bij een riviertje, waar je veilig in zwemmen kunt. Ze genieten geweldig. Soms maken ze een tocht met de auto. Vandaag naar dit geweldige kasteel uit de Middeleeuwen.

Anton kijkt nog eens omhoog, naar de muren en de toren van het château. Zo heet een kasteel in het Frans, weet hij. Ooit woonde daar een machtige graaf, heerser van de hele streek. De boeren moesten hem pacht betalen en hun graan op zijn molen laten malen. De meisjes moesten voor hem werken en de jongens dienen in zijn leger. Vijanden belegerden het kasteel. Dan werd de slotbrug ingetrokken en kon niemand de burcht in. De graaf hield stand en de vijanden werden verslagen.

"Droom je, jongen?"

Vader schudt aan zijn schouder. Anton komt terug in de tijd van vandaag. Ze lopen naar de auto en stappen in. Vader start de wagen.

Maar dan, o schrik, de auto start niet. Er komt geen enkel geluid. Niets.... Vader probeert het opnieuw. En nog eens. Mis.

Wat nu?

"Het moet de startmotor zijn", mompelt vader. "Er zit maar één ding op, jongens. Duwen!"

Moeder, Mieke en Anton stappen weer uit. Ze lopen naar achteren en duwen, duwen.....

Langzaam komt de auto in beweging. Gelukkig staat het kasteel hoog en loopt de weg tamelijk steil naar beneden. Als de auto een beetje vaart heeft, schakelt vader en.....gebrom van de motor....ja. Hij doet het!

Vader trapt eens extra op het gaspedaal. Ze kunnen rijden.

Warm van het duwen stappen ze in. Dan rijden ze verder de weg af. Naar de stad.

"Ik zal toch eerst een garage op moeten zoeken", zegt vader. Hij zucht een beetje. Dit is wel een tegenvaller.

In de stad vinden ze zowaar een garage. De monteur van de garage hoort, hoe vader in zijn beste Frans duidelijk maakt wat er aan de hand is. Hij knikt en legt in rad Frans uit wat er gebeuren moet. Er moeten nieuwe "baillies" in de startmotor. Moeder kijkt vlug in het woordenboek wat dat voor dingen zijn. "Koolborstels", vindt ze. Vader knikt. Dat dacht hij al. Terwijl de auto een beurt krijgt, dwalen ze door het stadje. Moeder heeft de koelbox meegenomen. Daar zitten de klaargemaakte croissantjes in, lekker knappende Franse broodjes. Ze heeft ook kuipjes yoghurt en heerlijke perziken.

Ze zoeken een plekje voor hun lunch. Vinden tenslotte een zijbordes van een oude, gotische kerk. "Kijk eens hoe die kerk heet!" , wijst vader op een bord naast de kerkdeur.

"Église St.Antoine". Net als de kapel van het kasteel!

Na de maaltijd op de hardzerken stenen danken ze stil voor hun eten. Het is bijna tijd om de auto op te halen.

Ineens roept moeder: "Mijn horloge! Het is weg!"

Nieuwe schrik. De derde pech. Eerst de muggenbeet. Toen de auto. Nu dit.

Maar meteen roepen ze alle vier hetzelfde: "In de hof van het kasteel!"

Daar heeft moeder haar horloge afgedaan, toen ze door de mug gebeten was. Dan moet het uurwerkje daar nog ergens liggen.

"Ik weet nog dat ik het afdeed. Ik heb het neergelegd op een bankje dat daar stond, onder een appelboom", herinnert ze zich.

Als het viertal de garage bereikt staat de auto al voor de stoep. Klaar. Vader rekent af.

"Merci bien!" en "Au revoir!" roepen ook Mieke en Anton naar de monteur. Hij heeft hen fijn snel geholpen.

Even later gaat het opnieuw in de richting van het kasteel, hoog boven de stad. De portier is verbaasd als hij dezelfde bezoekers nu alweer terugziet. Moeder spreekt hem aan. Anton herkent een paar Franse woorden, die hij op school geleerd heeft. "Montre", dat is "horloge" en "oublié" is "vergeten", weet hij.

Ze mogen alle vier weer het kasteel in. Ze lopen de trappen op, de ingang door, de lange gang in. Door het poortje komen ze voor de tweede maal die dag in de binnenhof. Het is er nog steeds warm en de muggen dansen in de zon.... "Pas op, mam, laat je niet weer beetnemen", zegt Mieke. Vogels kwetteren in de bomen, hippen overal op het gras.

Ze lopen vlug naar het bankje onder de appelboom. Ligt het horloge er nog? Nee, niets te zien.

Ze zoeken en zoeken. Waar kan het liggen? Het moet hier toch ergens zijn.....Zou iemand anders het meegenomen hebben?

Maar dan: "Ik heb het!"

Het is Anton die het verloren voorwerp vindt, op de grond, onder een struikje niet ver van de appelboom. Hebben de vogels het van de bank opgepikt en weer op de grond laten vallen? Wie zal het zeggen?

"Ik, Antonius, heb uw uurwerk gevonden", zegt Anton plechtig en geeft het aan zijn moeder. Die moet er om lachen. Ze is blij dat ze haar horloge terug heeft.

"Het wordt nu wel tijd om te gaan", dringt vader aan. Zal de auto starten? Jawel, hoor.

Zonder mankeren. Vrolijk rijdt het viertal weer de weg af. Vóór de stad gaat het nu linksaf. Het is nog een heel eind naar de camping, waar hun vouwcaravan staat. Zeker nog vijftig kilometer.

Onderweg vertelt vader nog iets meer over Antonius. Geschiedenis is vaders hobby.

Antonius was een monnik in de 4e eeuw na Christus in Egypte. Hij meende, dat hij zijn leven volkomen aan God moest wijden en hij dacht dat hij dat het beste kon doen door zich helemaal uit de wereld terug te trekken. In zijn stille hut in de woestijn was hij de hele dag en een groot deel van de nacht bezig met Bijbellezen en bidden. Later voegden zich andere mannen bij hem. Een groot vriend van hem was Athanasius. Die schreef later het levensverhaal van Antonius. Daardoor weten we zoveel van hem.

"Je kunt veel respect hebben voor zulke mannen en vrouwen, die alles voor de Heer en Zijn dienst over hadden", zegt vader. "Toch was het niet goed dat Antonius zich terugtrok in de

woestijn. God wil niet dat we ons met ons geloof uit de wereld terugtrekken, maar dat we er juist mee naar de mensen toe gaan".

"Maar wij vergeten misschien wel eens vaak hoe belangrijk bidden en Bijbellezen is", zegt moeder. Anton denkt daar eens diep over na. Nee, monnik worden lokt hem niet. Maar hij begrijpt wel dat wie veel van de Heer houdt dat ook moet laten zien aan de mensen.

Anton heeft nooit geweten dat zijn naam afkomstig is van zo'n oude monnik van vroeger. Dat hij dat nu in Frankrijk ontdekken moet!

A.R. Maatsman

K&E 2010

1546 woorden

aro/k&e/antonijs/120798